

Sygn. akt II Ka 502/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSR (del. do SO) Agnieszka Tyska - Czarnecka

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Dorota Dzięczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Adam Kolbus

i oskarżycielki posiłkowej P. R. (1)

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017r.

w sprawie **M. Z.**

oskarżonej z art. 177§2 kk kk

apelacji obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszowie

z dnia 3 sierpnia 2016 r. sygn. akt. II K 203/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej M. Z. na rzecz oskarżycielki posiłkowej P. R. (1) kwotę 1500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego przed sądem odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża ją wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt II Ka 502/16

UZASADNIENIE

M. Z. została oskarżona o to, że :

w dniu 05 maja 2014r. w W. na ul. (...), kierując samochodem m-ki T. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady ruchu drogowego poprzez nienależytą obserwację drogi, w wyniku czego potrąciła przechodzącą przez jezdnię pieszą P. R. (1), która na skutek tego doznała ciężkich obrażeń ciała realnie zagrażających życiu w postaci: złamania żeber I, II, V~X po stronie lewej, złamania żeber II, V-VII po stronie prawej, złamania kości ramiennej prawej w 1/3 bliżej środkowej części trzonu z istotnymi przemieszczeniami odłamów, rozległej odmy podskórnej po prawej stronie, pęknięcia wątroby w okolicy więzadła sierpowatego,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2016 roku w sprawie II K 203/15 :

1. oskarżoną M. Z. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną M. Z. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej P. R. (1) kwoty 5.000 (pięciu) tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
5. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej P. R. (1) kwotę 3.168 zł (trzech tysięcy stu sześćdziesięciu ośmiu) złotych netto tytułem ustanowienia w sprawie pełnomocnika z wyboru;
6. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa w części koszty procesu w kwocie 5000 zł (pięciu tysięcy) złotych, w tym kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia ją od obowiązku zapłaty tych kosztów w pozostałej części.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonej. Na zasadzie art.444 k.p.k, i art.425 § 1 i 2 k.p.k., art. 427 § 1 kp.k. Obrońca zaskarżył wskazany wyżej wyrok w całości na korzyść oskarżonego M. Z..

Na zasadzie art.427 § 1 i 2 k.p.k. i art.438 pkt.2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu obrońca zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania karnego, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności

1) art.2 § 2 kp.k, art. 4 kp.k, art. 7 kp.k, art. 366 § 1 kp.k i art. 424 § 1 kp.k poprzez naruszenie zawartych w tych przepisach postępowania zasad procesu karnego, co spowodowało też naruszenie koronnej zasady procesu karnego in dubio pro reo i skutkowało wyprowadzeniem wniosków sprzecznych z zasadą tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego a poprzez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów niezasadnym przyjęciem, że wypadek drogowy z dnia 05.05.2014r w W. został spowodowany przez oskarżoną w wyniku nieumyślnego naruszenia zasad ruchu drogowego poprzez nienależytą obserwację drogi, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na dokonanie jednoznacznych i niebudzących wątpliwości w tym zakresie

- zeznania pokrzywdzonej są wiarygodne/poza podawaniem prędkości z jaką mogła się poruszać oskarżona bezpośrednio przed uderzeniem oraz, że została przejechana kołami pojazdu pomimo elementarnych kłamliwych treści w zakresie:

-własności słuchawek, wprowadzania organów ścigania i sądu w błąd co do braku ich kompatybilności z jej aparatem telefonicznym z uwagi na innego właściciela, opisu miejsca i czasu co do wejścia ich w posiadanie

-przejechania nie tylko przednimi kołami pojazdu, ale również tylnymi po uprzednim jego zatrzymaniu, otwarciu drzwi przez oskarżoną i ponownym, celowym przejechaniu kołami tyłu samochodu

/DO KTÓRYCH TO KWESTII SĄD W OGÓLE SIĘ NIE ODNIÓSŁ W UZASADNIENIU ORZECZENIA,POMIJAJĄC JE ZUPEŁNIE I NIE BIORĄC POD UWAGĘ, W OKREŚLANIU I NADAWANIU ELEMANTU WIARYGODNOŚCI ZEZNANIA POKRZYWDZONEJ/

-zatrzymania się pokrzywdzonej przed wtargnięciem na jezdnię, obserwacji jezdni w kierunku lewym i prawym,

-stanowcze i konsekwentne' zeznania pokrzywdzonej zostały potwierdzone dowodem z zeznań jej matki J. R., gdzie w dalszej części uzasadnienia sąd podaje : „sąd dał wiarę zeznaniom J. R. w tej części, w której potwierdza relację córki i jej ciężki stan po wypadku...”, w dalszej części nie odnosząc się do zeznań w/wskazanej, które są niewiarygodne a mają znaczenie w przedmiocie oceny zachowania się bezpośrednio przed zaistnieniem zdarzenia i jego umiejscowienia

- opinie wykonane przez biegłego S. D. i korzystne dla oskarżonej są nie-wiarygodne z uwagi na niejasność/SĄD NIE WSKAZUJE NA CZYM TA NIEJASNOŚĆ MA PO-LEGAĆ/ oraz sprzeczność z opinią biegłych d/rekonstrukcji wypadków z Politechniki L./,pomimo ,że w dalszym procedowaniu opierał się na wynikach eksperymentu procesowego, wykonanego przez S. D., który stanowił bazę wyjściową dla opinii zane-gowanych przez sąd ale także i następnych

II. Naruszenie przepisów prawa procesowego :

2) art.170 k.p.k. w zw .z art.201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy z dnia 23.02.2016r o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego S. D. na okoliczności enumeratywnie wskazane w powoływanym piśmie a mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy

3) art. 170 kpk poprzez oddalenie wniosku obrońcy złożonego na piśmie z 23.02.20 i 6r w zakresie wezwania i przesłuchania na rozprawie świadków: B. S., R. Z. oraz W. K. na okoliczności szczegółowo wskazane w przywołanym piśmie, mające istotne znaczenie nie tylko z punktu widzenia przebiegu wypadku, wyjaśnienia jego oko-liczności ale również w zakresie określenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonej/wnioszek oddalony 21.01.2016r,podstawa oddalenia -zmierzający do przewlekłości postępowania art. 170 § 5 kpk, następane terminy rozpraw 21.03.2016r,10 .06.2016r,03.08.2016r.

4) art.l70kpk w zw. z art.201 kpk poprzez „oddalenie” wniosku obrońcy złożonego na piśmie z 23.02.2016r w zakresie wezwania biegłych na rozprawę tj. S. D. i biegłych z Politechniki L., celem złożenia opinii uzupełniających /bez podania jak wynika z protokołu rozprawy podstawy „oddalenia” ...”co do wniosku dowodowego o wezwanie biegłych na rozprawę Przewodniczący pouczył, że art. 170§ 1 kpk nie daje podstaw do oddalenia takiego wniosku...”i zamknięcie przewodu sądowego a po ponownym jego otwarciu w dniu 21.03.2016r,powołanie tylko biegłych z Politechniki L. bez podjęcia próby rozstrzygnięcia wniosku w zakresie biegłego S. D., bo za taką próbę nie można uznać wskazanego wyżej pouczenia przewodniczącego przy jednoczesnym brzmieniu art. 170 § 2 kpk, który stanowi, że nie można oddalić wniosku dowodowego na tej podstawie, że dotychczasowe dowody wykazały przeciwieństwo tego, co wnioskodawca zamierza udowodnić

5) art.410 kpk albowiem podstawą wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej ,podczas gdy sąd I instancji pomimo jak wynika z uzasadnienia ustalając stan faktyczny oparł się o nagranie z monitoringu, wyciągając z tego tytułu daleko idące wnioski, to nie dokonał jego odtworzenia w zakresie dźwięku i wizji na rozprawie

Wskazując na powyższe, obrońca oskarżonej wniósł o :

- uniewinnienie oskarżonej M. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu
- ewentualnie o:uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej M. Z. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonej na wstępie wskazać należy, że zarzuty naruszenia art. 2§2 kpk, art. 4 kpk 7 kpk i art. 366§1 kpk i art. 424§1 kpk nie zasługują na uwzględnienie. Wskazać należy że obowiązkiem Sądu Rejonowego wynikającym z art. 7 kpk, było przeprowadzenie postępowania dowodowego i ustosunkowanie się do wszystkich istotnych dla kwestii odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonej M. Z. dowodów, z uwzględnieniem

dyrektyw ich oceny wynikających z tego przepisu, a ewentualnie niedające się usunąć wątpliwości zinterpretować na korzyść oskarżonego. Odnotować trzeba, że Sąd Rejonowy sprostował temu obowiązki. Ocena dowodów uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Jako taka zasługuje na akceptację Sądu Okręgowego.

Sąd Rejonowy nie uchybił zasadzie swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. Zasadnie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej M. Z., z których treści należało wysnuć wnioski, że kwestionowała swoją winę. Przekonanie o niewiarygodności tego dowodu wywiódł z kontekstu innych dowodów. Wyjaśnienia oskarżonej stały bowiem w opozycji do wniosków z opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych z Politechniki L. dr inż. C. S. i dr inż. S. T. (1) oraz częściowo zeznań pokrzywdzonej P. R. (1). Do dowodu z zeznań pokrzywdzonej P. R. (1) Sąd Rejonowy podszedł z daleko idącą ostrożnością o czym świadczy jego ocena w kontekście dowodu z opinii w/w biegłych. Z opinii dr inż. C. S. i dr inż. S. T. (1) jednoznacznie wynika, że należało odrzucić zeznania pokrzywdzonej co do prędkości z jaką poruszał się samochód T. (...), kierowany przez oskarżoną M. Z.. Ponadto Sąd Rejonowy oceniał zeznania pokrzywdzonej P. R. (1), co do tego, że miała być dwukrotnie przejechana przez koła samochodu w kontekście opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Biegły lekarz sądowy P. R. (2) wskazał, że jej zeznania w tym zakresie stoją w sprzeczności z rodzajem obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną. Ustalając stan faktyczny Sąd Rejonowy prawidłowo odmówił wiary zeznaniom świadka P. R. (1) w tej części gdzie były sprzeczne z opiniami biegłych. Umotywował przy tym swoje stanowisko.

Dowód z opinii biegłego S. D. Sąd Rejonowy ocenił w zgodzie z wymogami art. 7 kpk. Dowód ten stał w sprzeczności z opinią dr inż. C. S. i dr inż. S. T. (1). Biegły S. D. wysnuł wnioski, których Sąd Rejonowy nie przyjął. Sąd Rejonowy odmawiając wiary tej opinii prawidłowo wskazał na błędne założenia przyjęte przez biegłego. Ślady na jezdni, które biegły S. D. zinterpretował jako ślady tarcia opon samochodu T. (...) w rzeczywistości nie były śladami tarcia opon. Na śladach tych nie odwzorowany został bieżnik opon, kierunek był zmienny, a nadto w końcowej fazie był on znacznie szerszy od śladów ogumienia samochodu T. (...). Błędna interpretacja śladów przez biegłego S. D. doprowadziła go do błędnych wniosków co do oceny zachowania uczestników wypadku. Biegły przyjął, że oskarżona M. Z. intensywnie hamowała. Ponadto biegły S. D. doszedł do wniosku, że zachowanie P. R. (1) nosiło znamiona wtargnięcia. To było zdaniem biegłego główną przyczyną zaistnienia wypadku. Biegły wskazał, że samochód T. (...) był hamowany na odcinku 2,5 m. Prędkość samochodu w chwili uderzenia w pieszą biegły określił na 25 km/h. Nawet jednak wskazując, że przyczyną wypadku było wtargnięcie pokrzywdzonej, biegły S. D. wskazał na nieprawidłowe zachowanie oskarżonej, która miała możliwość uniknięcia wypadku drogowego poprzez właściwą obserwację sytuacji drogowej. Na k. 7 uzasadnienia Sąd Rejonowy zawarł szeroki wywód wskazując, że z opinii biegłych z Politechniki L. wynika, że ślady ocenione przez biegłego S. D. jako ślady hamowania, mogły powstać w wyniku tarcia odzieży pokrzywdzonej o nawierzchnię drogi oraz zanieczyszczenia spodniej części pojazdu. W oparciu o opinie tych biegłych Sąd Rejonowy oceniał zachowanie oskarżonej M. Z.. Wykazał na k. 9 -10 uzasadnienia, że z opinii biegłych wynikało, że zarówno przy prędkości rzędu 25 km/h jak i rzędu 10 km/h na kierująca T. (...) oskarżona M. Z. miał możliwość zauważenia pieszej wkraczającej na jezdnię oraz czas na podjęcie manewrów obronnych pozwalających na uniknięcie uderzenia w pieszą. Ponadto miała taką możliwość uniknięcia wypadku w chwili wejścia pieszej na jezdnię lub poruszania się w pobliżu prawej krawędzi. Trudno zatem zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy oskarżonej, że materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie niebudzących wątpliwości co do tego, że do wypadku doszło w wyniku nienależytej obserwacji drogi przez oskarżoną. Do wypadku doszło bowiem w porze dziennej przy niczym nie ograniczonej widoczności. Z dowodu z opinii biegłych C. S. i S. T. (1) wynikały naruszone przez oskarżoną obowiązki kierującego pojazdem. W sprawie nie zaistniały takie okoliczności, które nie zostałyby wyjaśnione w toku postępowania dowodowego. Sąd Rejonowy poczynił zatem prawdziwe ustalenia faktyczne. Zarzut naruszenia zasady prawdy materialnej okazał się nietrafny.

Sąd Rejonowy wbrew stanowisku skarżącego ustosunkował się do tych zeznań pokrzywdzonej, które były istotne dla odtworzenia przebiegu wypadku. Wykazał opiniami biegłych fragmenty zeznań pokrzywdzonej P. R. (1), którym należało odmówić wiary. Trudno zgodzić się z tezą obrońcy o ewentualnej kłamliwości zeznań pokrzywdzonej w zakresie słuchawek, skoro nie miało to wpływu na odtworzenie wypadku. Sam fakt ewentualnego słuchania muzyki

przez pieszego nie zwalniał kierującego pojazdem od uważnego obserwowania drogi. Sąd Okręgowy nie dostrzegł również podstaw do kwestionowania oceny dowodu z zeznań świadka J. R.. Nie był to naoczny świadek zdarzenia a zdarzenie znała z relacji córki. Zeznania tego świadka nie miały decydującego znaczenia dla ustaleń faktycznych.

Nietrafnym okazał się zarzut naruszenia art. 4 kpk. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę również okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonej, skoro przypisując jej sprawstwo zastosował dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Na k. 20 uzasadnienia Sąd Rejonowy wskazał okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonej tj. dotychczasową niekaralność oraz cechy i właściwości osobiste pozwalające na przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonej.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu naruszenia art. 366§1 kpk. Przewodniczący czuwał nad wyjaśnieniem wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Świadczy o tym umożliwianie stronom zadawania pytań świadkom, jak też dopuszczanie przez Sąd wniosków dowodowych stron w tym obrońcy. Nawet sam skarżący wskazuje na k. 805 akt, w swojej apelacji, na działania Sądu zmierzające do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy. Było to m.in. ponowne otwarcie przewodu sądowego i wezwanie biegłych z Politechniki L. a następnie przesłuchanie ich na rozprawie i dopuszczenie kolejnej pisemnej opinii. To działanie m.in. przewodniczącego składu orzekającego spowodowały, że w toku postępowania zgromadzono dwie opinie biegłego S. D. i łącznie cztery opinie biegłych z zakresu badania wypadków drogowych z Politechniki L. dr inż. C. S. i dr inż. S. T. (1). Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016r. Sąd dopuścił m.in. wnioskowany przez obrońcę oskarżonej dowód z uzupełniającej opinii biegłych C. S. i S. T. (2) z uwzględnieniem założenia, że samochód kierowany przez oskarżoną M. Z. poruszał się z prędkością 10 km/h. dowód co wyrażało się w dopuszczeniu z urzędu konfrontacji pomiędzy świadkami. Trudno zatem zasadnie podnosić zarzut naruszenia art. 366§1 kpk.

Nietrafnym okazał się zarzut naruszenia art. 170§1 kpk. Na rozprawie w dniu 8 marca 2016r. na 716 akt, Przewodniczący wskazał, że art. 170§1 kpk nie daje podstaw do oddalenia wniosku obrońcy z dnia 26 lutego 2016r. o wezwanie biegłych. Wniosek ten Sąd Rejonowy rozstrzygnął na rozprawie w dniu 21 marca 2016r. w ten sposób, że wezwał biegłych z Politechniki L., a zaniechał wzywania biegłego S. D.. Po przesłuchaniu tych biegłych na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016r., w którym uczestniczył obrońca oskarżonej i dodatkowo uzyskaniu uzupełniającej pisemnej opinii tych biegłych na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2016r. obrońca ponownie nie wnioskował już o przesłuchiwanie biegłego S. D.. Wnioskował jedynie o ponowne wezwanie biegłych C. S. i S. T. (1) z Politechniki L.. Wniosek ten został przez Sąd Rejonowy rozpoznany. Wskazać nadto należy, że w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z przesłuchania biegłych C. S. i S. T. (1) na rozprawie w dniu 21 marca 2016r. nie wynika aby był to dowód dopuszczany z urzędu. Utwierdza to Sąd Okręgowy w przekonaniu, że Sąd Rejonowy w ten sposób rozstrzygnął wniosek dowodowy obrońcy z dnia 26 lutego 2016r. o wezwanie biegłych.

Zarzut oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków B. S., R. Z. i W. K. oddalonego jako zmierzający do przedłużenia postępowania, okazał się chybiony. Po wznowieniu przewodu sądowego ten wniosek dowodowy obrońcy nie był ponawiany. Obrońca jak sam wskazał w apelacji, miał jeszcze 3 terminy by ten wniosek dowodowy ponowić czego nie czynił.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu naruszenia art. 424 kpk. Nie można jednak zupełnie odmówić racji obrońcy. Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne nie wskazał w uzasadnieniu w oparciu, o który dowód dokonywał poszczególnych ustaleń faktycznych, jednak mankament ten nie miał wpływu na treść orzeczenia. Wskazać należy, że Sąd Rejonowy jedynie zbiorczo wymienił wszystkie dowody w oparciu, o które czynił ustalenia faktyczne. Taka technika sporządzania uzasadnienia nie zasługuje na pełną akceptację Sądu Okręgowego w tym składzie. Nie mniej jednak wskazać należy, że uzasadnienie zawiera wszystkie niezbędne elementy. Przedstawia tok rozumowania Sądu Rejonowego. Wskazuje jakie fakty Sąd Rejonowy uznał za udowodnione i zbiorczo wskazuje na dowody winy oskarżonej. Wyjaśnia również kwalifikację prawną zachowania oskarżonej oraz okoliczności, które Sąd Rejonowy miał na uwadze orzekając karę, stosując środek probacyjny w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, oraz przyjętych innych rozwiązań penalnych. Uzasadnienie spełnia zatem swoją rolę sprawozdawczą. Końcowo

wskazać należy, że zgodnie z art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów art. 424 k.p.k.

Zarzut obrońcy co do nieodtworzenia nagrania z monitoringu jest chybiony. Dowód ten został za zgodą stron uznany za ujawniony w trybie art. 394 kpk na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2016r. Obrońca przeciwko takiemu wprowadzeniu tego dowodu do procesu nie oponował. Odtworzenie nagrania nie służyło poczynieniu przez Sąd Rejonowy najistotniejszych ustaleń faktycznych. Służyło pomocniczo ocenie dowodu z zeznań świadka P. R. (1). Nagranie zawiera jedynie kilkusekundowy obraz i nie przedstawia w jakiegokolwiek części samego wypadku.

Podstawą orzeczenia stał się całokształt ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. Skarżący nie wskazuje, który z dowodów ujawnionych w toku postępowania został przez Sąd Rejonowy pominięty. Sąd Rejonowy odniósł się do wszystkich istotnych dla kwestii odpowiedzialności prawnokarnej dowodów, tyle że ocenił je w sposób odmienny od oczekiwanego przez skarżącego. Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. również nie był trafny.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów podnoszonych w apelacji obrońcy. Zaskarżony wyrok należało zatem utrzymać w mocy.

O opłacie Sąd orzekł zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.)

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.